

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2013. gada 27. jūnijā *

Tiesību aktu tuvināšana — Direktīva 2008/95/EK — 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts —
Preču zīmes — Preču zīmes iegūšanas un paturēšanas nosacījumi — Reģistrācijas atteikums vai spēkā
neesamība — Pieteikuma iesniedzēja “ļauticības” jēdziens — Pieteikuma iesniedzēja zināšanas par
ārvalstī reģistrētas preču zīmes pastāvēšanu

Lieta C-320/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Højesteret* (Dānija)
iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 29. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 2. jūlijā,
tiesvedībā

Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd

pret

Ankenævnet for Patenter og Varemærker .

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*],
E. Juhāss [*E. Juhász*], D. Švābi [*D. Šváby*] un K. Vajda [*C. Vajda*] (referents),

ģenerālvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd* vārdā — *J. Gläsel*, advokat,

— *Kabushiki Kaisha Yakult Honsha* vārdā — *C. L. Bardenfleth*, advokat,

— Dānijas valdības vārdā — *V. Pasternak Jørgensen*, pārstāve, kurai palīdz *R. Holdgaard*, advokat,

— Itālijas valdības vārdā — *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Palatiello*, *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā — *H. Støvlbæk* un *F. Bulst*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt “ļautības” jēdzienu Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 229, 25. lpp.), 4. panta 4. punkta g) apakšpunkta izpratnē.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Malaysia Dairy Industries Pte. Ltd* (turpmāk tekstā – “*Malaysia Dairy*”) un *Ankenævnet for Patenter og Varemærker* (Patentu un preču zīmju apelāciju padome, turpmāk tekstā – “Apelāciju padome”) par to, vai ir spēkā tās pieņemtais lēmums, ar kuru tika atcelta preču zīmes reģistrācija piena plastmasas pudelei ar pamatojumu, ka *Malaysia Dairy* reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī bija zināms par līdzīgu preču zīmi, ko ārvalstīs izmantoja *Kabushiki Kaishi Yakult Honsha* (turpmāk tekstā – “*Yakult*”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

- 3 Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva 89/104/EK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 40, 1. lpp.), tika atcelta un kodificēta ar Direktīvu 2008/95, kura stājās spēkā 2008. gada 28. novembrī.
- 4 Direktīvas 2008/95 preambulas 2., 4., 6. un 8. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Pirms Direktīvas 89/104 stāšanās spēkā dalībvalstīs piemērojamos tiesību aktos par preču zīmēm pastāvēja būtiskas atšķirības, kas varēja radīt kavēkļus preču brīvai aprītei un pakalpojumu sniegšanas brīvībai un varēja izraisīt konkurences traucējumus kopējā tirgū. Tādēļ bija nepieciešams tuvināt šos tiesību aktus, lai nodrošinātu iekšējā tirgus netraucētu darbību.

[..]

(4) Neliekas, ka būtu vajadzīgs uzsākt dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptverošu tuvināšanu. Būs pietiekami, ja tuvināšanu ierobežos ar tām attiecīgo valstu tiesību normām, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu.

[..]

(6) Dalībvalstīm vajadzētu būt arī tiesīgām noteikt procesuālos noteikumus attiecībā uz reģistrācijas ceļā iegūtu preču zīmju reģistrāciju, atcelšanu un spēkā neesamību. Tās var, piemēram, noteikt preču zīmju reģistrācijas un spēkā neesamības atzīšanas procedūru veidu, nolemt, vai agrākas tiesības būtu jāizmanto vai nu reģistrācijas procedūrā, vai spēkā neesamības atzīšanas procedūrā, vai abās šajās procedūrās, un, ja tās atļauj, ka agrākas tiesības tiek izmantotas reģistrācijas procedūrā, pieļauj iebildumu procedūru vai *ex officio* pārbaudes procedūru, vai abas šīs procedūras. Dalībvalstīm vajadzētu būt tiesīgām precizēt preču zīmju atcelšanas vai spēkā neesamības sekas.

[..]

(8) Mērķu, pēc kuriem tiecas tiesību aktu tuvināšana, sasniegšana prasa, lai apstākļi reģistrētas preču zīmes iegūšanai un paturēšanai visās dalībvalstīs kopumā būtu vienādi. Šā iemesla dēļ vajag uzskaitīt apzīmējumu, kas var veidot preču zīmi, paraugus ar noteikumu, ka šādi apzīmējumi spēj skaidri atšķirt viena uzņēmuma preces vai pakalpojumus no citu uzņēmumu precēm vai pakalpojumiem. Pamatojumi noraidījumam vai spēkā neesamībai, kas attiecas uz pašu preču zīmi, piemēram, jebkādas atpazīstamības trūkums vai iemesli, kas attiecas uz konfliktiem starp preču zīmi un agrākām tiesībām, ir izsmeļoši jāuzskaita, pat ja daži no šiem pamatojumiem ir uzskaitīti kā izvēles varianti dalībvalstīm, kurām tādējādi vajadzētu spēt uzturēt spēkā vai ieviest šos pamatojumus savos tiesību aktos un citos normatīvos aktos. Dalībvalstīm vajadzētu spēt uzturēt spēkā vai ieviest savos tiesību aktos un citos normatīvos aktos pamatojumus noraidījumam vai spēkā neesamībai, kas ir saistīti ar apstākļiem tādas preču zīmes iegūšanai vai turpmākai paturēšanai, attiecībā uz kuru nepastāv tuvināšanas noteikumi, piemēram, attiecībā uz tiesībām uz preču zīmi, preču zīmes atjaunošanu vai noteikumiem par nodevām, vai kas ir saistīti ar procesuālo noteikumu pārkāpumiem.”

- 5 Direktīvas 2008/95 4. panta ar virsrakstu “Precīzāki iemesli atteikumam vai spēkā neesamībai, kas attiecas uz konfliktiem ar agrākām tiesībām” 4. punkta g) apakšpunktā ir noteikts:

“Dalībvalsts turklāt var paredzēt, ka preču zīmi neregistrē vai, ja tā ir reģistrēta, pasludina par spēkā neesošu šādos gadījumos:

[..]

g) ja preču zīmi iespējams sajaukt ar zīmi, kas lietota ārvalstīs pieteikuma reģistrācijas dienā un joprojām tiek tur lietota, ar noteikumu, ka pieteikuma dienā pieteikuma iesniedzējs rīkojies negodprātīgi [ļauticīgi].”

- 6 Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkta teksts ir identisks atbilstošajai Direktīvas 89/104 normai. Direktīvas 2008/95 preambulas 2., 4., 6. un 8. apsvērumi būtībā atbilst Direktīvas 89/104 preambulas pirmajam, trešajam, piektajam un septītajam apsvērumam.

Dānijas tiesiskais regulējums

- 7 Likuma par preču zīmēm 15. panta 3. punkta 3. apakšpunktā, kas ir iekļauts 2012. gada 24. janvāra kodificētā Likuma Nr. 109 versijā, un šīs normas pašlaik spēkā esošā redakcija ir iekļauta ar 1996. gada 27. decembra Likuma Nr. 1201 1. panta 3. punktu, ir noteikts:

“Preču zīmi nevar reģistrēt arī tad, ja:

[..]

3) tā ir identiska vai tikai nebūtiski atšķiras no līdzīgas preču zīmes, kura reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas laikā vai – attiecīgā gadījumā – pirms prioritātes datuma, kurš ir minēts preču zīmes pieteikumā, tiek izmantota ārvalstīs un tur joprojām tiek izmantota identiskām vai līdzīgām precēm un pakalpojumiem kā tiem, uz kuriem attiecas vēlākās preču zīmes reģistrācijas pieteikums, un pieteikuma iesniegšanas laikā pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam vajadzēja zināt par preču zīmi, ko lieto ārvalstīs.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 8 1965. gadā *Yakult* saņēma dizainparauga reģistrāciju Japānā piena dzēriena plastmasas pudelei, vēlāk tā tika reģistrēta kā preču zīme Japānā un vairākās citās valstīs, ieskaitot Eiropas Savienības dalībvalstīs.

- 9 *Malaysia Dairy* kopš 1977. gada ražo un pārdod piena dzērienu plastmasas pudelēs. Pēc pieteikuma, ko tā iesniedza 1980. gadā, *Malaysia Dairy* ieguva savas līdzīgās plastmasas pudeles kā preču zīmes reģistrāciju tostarp attiecībā uz Malaiziju.
- 10 1993. gadā *Malaysia Dairy* un *Yakult* noslēdza darījumu, kurā bija paredzēti abpusēji pienākumi un tiesības attiecībā uz to, kā noteiktā skaitā valstu izmanto un reģistrē attiecīgās pudeles.
- 11 Pēc 1995. gadā iesniegtā reģistrācijas pieteikuma *Malaysia Dairy* Dānijā ieguva savas plastmasas pudeles kā trīsdimensionālas preču zīmes reģistrāciju.
- 12 2000. gada 16. oktobrī *Yakult* iebilda pret minēto reģistrāciju, pamatojoties uz to, ka *Malaysia Dairy* zināja vai tai vajadzēja zināt par agrākajām preču zīmēm, kas piederēja *Yakult*, kad pirmā iesniedza pieteikumu Likuma par preču zīmēm 15. panta 3. punkta 3. apakšpunkta izpratnē. Ar *Patent- og Varemærkestyrelsen* (Patentu un preču zīmju birojs) 2005. gada 14. jūnija lēmumu tika noraidīts *Yakult* pieteikums, un šajā lēmumā tostarp bija minēts, ka, tā kā *Malaysia Dairy* jau piederēja Malaizijā reģistrēta preču zīme, par kuru tā vēlāk iesniedza reģistrācijas pieteikumu Dānijā, šajā lietā nevar pierādīt, ka pastāv ļaunticība tādēļ vien, ka *Malaysia Dairy* pieteikuma iesniegšanas laikā bija zināms par *Yakult* piederošo preču zīmi, kuru izmanto ārvalstīs.
- 13 *Yakult* apstrīdēja iepriekš minēto lēmumu Apelāciju padomē, kura 2006. gada 16. oktobrī pieņēma lēmumu atcelt *Malaysia Dairy* piederošās preču zīmes reģistrāciju. Apelāciju padome tostarp uzskatīja, ka Likuma par preču zīmēm 15. panta 3. punkta 3. apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka faktiskas vai prezumējamas zināšanas par to, ka preču zīmi izmanto ārvalstīs šīs tiesību normas izpratnē, ir pietiekamas, lai secinātu preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja (turpmāk tekstā – “pieteikuma iesniedzējs”) ļaunticību, pat ja var pieņemt, ka viņš ir agrāk ieguvis pieteiktās preču zīmes reģistrāciju citā valstī.
- 14 *Malaysia Dairy* apstrīdēja Apelāciju padomes lēmumu *Sø- og Handelsretten* (Jūras un komercietības tiesa), kura ar 2009. gada 22. oktobra spriedumu paturēja spēkā Apelāciju padomes lēmumu, tostarp norādot, ka bija skaidrs, ka *Malaysia Dairy* zināja par *Yakult* agrāk reģistrēto preču zīmi laikā, kad tā iesniedza savu preču zīmes reģistrācijas pieteikumu Dānijā.
- 15 *Malaysia Dairy* 2009. gada 4. novembrī iesniedza apelācijas sūdzību *Højesteret* [Augstākajā tiesā].
- 16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietas dalībnieku starpā pastāv strīds par to, vai, pirmkārt, “ļaunticība” Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkta izpratnē ir jāinterpretē vienveidīgi un atbilstoši Savienības tiesībām un, otrkārt, vai šīs tiesību normas izpratnē pietiek, ka pieteikuma iesniedzējam bija zināms vai tam vajadzēja zināt par ārvalstīs izmantotu preču zīmi, lai secinātu šī pieteikuma iesniedzēja ļaunticību.
- 17 Šādos apstākļos *Højesteret* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [...] Direktīvas 2008/95 [...] 4. panta 4. punkta g) apakšpunktā minētais ļaunticības jēdziens ir tiesisks kritērijs, kura saturs var būt atkarīgs no dalībvalstu tiesībām, vai arī tas ir Eiropas Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē vienādi visā Eiropas Savienībā?
- 2) Ja Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunktā minētais ļaunticības jēdziens ir Eiropas Savienības tiesību jēdziens, vai to ir jāsaprot tādējādi, ka tas nozīmē, ka var pietikt ar to, ka pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam bija jāzina, ka pastāv preču zīme, kas lietota ārvalstīs pieteikuma reģistrācijas dienā, vai arī pastāv papildu prasība par pieteikuma iesniedzēja subjektīvo nostāju, lai varētu atteikt reģistrāciju?

- 3) Vai dalībvalsts saistībā ar nosacījumu par ļaunticību var izvēlēties ieviest īpašu no Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkta atšķirīgu aizsardzību preču zīmēm, ko lieto ārvalstīs, piemēram, paredzot speciālu kritēriju par to, ka pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam bija jāzina par preču zīmi, ko lieto ārvalstīs?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 18 Lūgums sniegt prejudiciālu jautājumu attiecas uz Direktīvu 2008/95. Tomēr šķiet, ka daļa no faktiem pamatlietā norisinājās pirms Direktīvas 2008/95 spēkā stāšanās, proti, 2008. gada 28. novembrī.
- 19 Atbilde uz prejudiciālajiem jautājumiem tomēr būtu tāda pati, ja strīdam pamatlietā būtu piemērojama Direktīva 89/104, ņemot vērā, ka tās 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir identisks atbilstošajai tiesību normai Direktīvā 2008/95 un ka abu direktīvu preambulu atbilstošo apsvērumu saturs būtībā ir vienāds.

Par pirmo jautājumu

- 20 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai “ļaunticības” jēdziens Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkta izpratnē ir Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē vienveidīgi.
- 21 Savos apsvērumos *Malaysia Dairy*, Itālijas valdība un Eiropas Komisija uzskata, ka tas ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē vienveidīgi dažādajos tiesību instrumentos, kuru priekšmets ir preču zīmes.
- 22 *Yakult* un Dānijas valdība uzskata, ka attiecībā uz jēdzienu, kurš nav precīzā veidā definēts Direktīvā 2008/95, dalībvalstīm principā ir tiesības precizēt tā saturu, ievērojot šīs direktīvas mērķus un saskaņā ar samērīguma principu.
- 23 Iesākumā ir jāatgādina, ka Direktīvas 2008/95 3. un 4. pantā ir uzskaitīti absolūti vai relatīvi atteikuma pamati, uz kuriem pamatojoties var atteikt preču zīmes reģistrāciju vai, ja tā ir reģistrēta, to pasludināt par spēkā neesošu. Daži no šiem pamatiem ir uzskaitīti kā izvēles varianti dalībvalstīm, kuras, kā tas šādi ir atgādināts Direktīvas 2008/95 preambulas 8. apsvērumā, “tādējādi [var] uzturēt spēkā vai ieviest šos pamatojumus savos tiesību aktos”.
- 24 Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunktā ir ietverts šāda veida fakultatīvs atteikuma vai spēkā neesamības pamats.
- 25 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa izriet, ka tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību, parasti visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā tiesību normas kontekstu un attiecīgā regulējuma mērķi (skat. tostarp 2011. gada 22. septembra spriedumu lietā C-482/09 *Budějovický Budvar*, Krājums, I-8701. lpp., 29. punkts).
- 26 Ir skaidrs, ka Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunktā nav ietverta nekāda jēdziena “ļaunticība” definīcija, turklāt šis jēdziens nav definēts citos šīs direktīvas pantos. Turklāt šajā normā nav ietvertas nekādas tiešas atsauces uz dalībvalstu tiesībām attiecībā uz šo jēdzienu. Līdz ar to minētā jēdziena nozīmi un piemērošanas jomu ir jānoskaidro, ņemot vērā kontekstu, kurā ietilpst attiecīgā Direktīvas 2008/95 tiesību norma, un šīs direktīvas mērķus.

- 27 Attiecībā uz Direktīvas 2008/95 priekšmetu un mērķi, lai gan ir tiesa, ka saskaņā ar šīs direktīvas preambulas 4. apsvērumu, šķiet, nav nepieciešams uzsākt dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptverošu tuvināšanu, tomēr šajā direktīvā tiek saskaņotas galvenās materiālo tiesību normas šajā jomā, proti, atbilstoši šim pašam apsvērumam, valstu tiesību normas, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu, un ka šis apsvēruma neizslēdz, ka tiek veikta pilnīga šo normu saskaņošana (šajā ziņā skat. 1998. gada 16. jūlija spriedumu lietā *C-355/96 Silhouette International Schmied, Recueil*, I-4799. lpp., 23 punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Budějovický Budvar*, 30. punkts).
- 28 Jāpiebilst, ka Direktīvas 2008/95 tiesību normas fakultatīvais raksturs neietekmē jautājumu par to, vai šajā tiesību normā ietvertie termini ir jāinterpretē vienveidīgi (skat. šajā ziņā 2003. gada 23. oktobra spriedumu lietā *C-408/01 Adidas-Salomon un Adidas Benelux, Recueil*, I-12537. lpp., 18.–21. punkts).
- 29 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “ļaunticības” jēdziens šīs tiesību normas izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kurš Savienībā ir jāinterpretē vienveidīgi.

Par otro jautājumu

- 30 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, pietiek, ka pieteikuma iesniedzējs reģistrācijas brīdī zināja, vai pastāv prezumpcija, ka viņš zināja par ārvalstīs izmantotu preču zīmi, kuru var sajaukt ar preču zīmi, kuras reģistrācija tiek prasīta, lai secinātu šī pieteikuma iesniedzēja ļaunticību, vai arī ir jāņem vērā citi subjektīvi apstākļi, kuri attiecas uz minēto pieteikuma iesniedzēju.
- 31 Savos apsvērumos *Malaysia Dairy*, Itālijas valdība un Komisija atbilstoši Tiesas judikatūrai, kurā šis jēdziens ir interpretēts saistībā ar 1993. gada 20. decembra Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.), uzskata, ka ir jāveic vispārējs novērtējums par visiem lietas apstākļiem, pamatojoties ne tikai uz pieteikuma iesniedzēja objektīvām zināšanām par ārvalstīs izmantotu preču zīmi, bet arī uz viņa subjektīvo interpretāciju, iesniedzot reģistrācijas pieteikumu.
- 32 Dānijas valdība un *Yakult* apgalvo, ka ļaunticības jēdziena interpretācija, kā to ir veikusi Tiesa saistībā ar Regulu Nr. 40/94, nevar tikt piemērota attiecībā uz Direktīvu 2008/95. Tās uzskata, ka “ļaunticības” jēdziens Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkta izpratnē ir jāsaprot tādējādi, ka fakts, ka pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam vajadzēja zināt par ārvalstīs izmantotu preču zīmi, var būt pietiekams, lai secinātu šī pieteikuma iesniedzēja ļaunticību. Tās uzskata, ka vajadzība pēc tiesiskās noteiktības un pareiza pārvaldība runā par labu šādai interpretācijai.
- 33 Saskaņā ar Tiesas judikatūru Kopienas preču zīmju tiesiskais regulējums ir autonoma sistēma, ko veido normu kopums ar īpašiem mērķiem un ko piemēro neatkarīgi no visām valstu tiesību sistēmām (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Budějovický Budvar*, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Jākonstatē, ka “ļaunticības” jēdziens ir ietverts Regulas Nr. 40/94 51. panta 1. punkta b) apakšpunktā, saskaņā ar kuru Kopienas preču zīmi paziņo par spēkā neesošu, “ja pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot pieteikumu par preču zīmi, ir rīkojies ļaunprātīgi [ļaunticīgi]”. Šī tiesību norma atbilst Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.), ar kuru ir atcelta un aizstāta Regula Nr. 40/94, 52. panta 1. punkta b) apakšpunktam.
- 35 Ar Regulu Nr. 207/2009 tiek papildināti Savienības tiesību akti preču zīmju jomā, izstrādājot Kopienas pasākumus attiecībā uz preču zīmēm, šai regulai ir tāds pats mērķis kā Direktīvai 2008/95, proti, iekšējā tirgus izveide un darbība. Ņemot vērā vajadzību pēc harmoniskas mijiedarbības starp abām preču zīmju sistēmām – valsts un Kopienas, “ļaunticības” jēdzienu Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta

g) apakšpunkta izpratnē ir jāinterpretē tāpat kā saistībā ar Regulu Nr. 207/2009. Šāda pieeja garantē konsekventu to dažādo tiesību normu piemērošanu, kuru priekšmets Savienības tiesību sistēmā ir preču zīmes.

- 36 No judikatūras, kurā šis jēdziens ir interpretēts saistībā ar iepriekš minēto regulu, izriet, ka pieteikuma iesniedzēja ļaunticības pastāvēšana ir jāvērtē visaptveroši, ņemot vērā visus atbilstošos lietas faktus reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, tostarp faktu, ka pieteikuma iesniedzējs zina vai tam ir jāzina, ka trešā persona jau izmanto identisku vai līdzīgu apzīmējumu attiecībā uz identisku vai līdzīgu preci. Tomēr ar apstākli, ka pieteikuma iesniedzējs zina vai tam ir jāzina, ka trešā persona izmanto šādu apzīmējumu, pašu par sevi nepietiek, lai varētu konstatēt šāda pieteikuma iesniedzēja ļaunticību. Ir jāņem vērā arī minētā pieteikuma iesniedzēja nodoms preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī, kas ir subjektīvs elements, kurš ir jānosaka, atsaucoties uz izskatāmās lietas objektīvajiem apstākļiem (šajā ziņā skat. 2009. gada 11. jūnija spriedumu lietā C-529/07 *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, Krājums, I-4893. lpp., 37. un 40.–42. punkts).
- 37 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai pierādītu pieteikuma iesniedzēja ļaunticību šīs tiesību normas izpratnē, ir jāņem vērā visi atbilstošie un reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī pastāvošie lietas fakti. Apstākļi, ka pieteikuma iesniedzējs brīdī, kad viņš iesniedz reģistrācijas pieteikumu, zina vai tam ir jāzina, ka trešā persona ārvalstīs izmanto kādu preču zīmi, kuru var sajaukt ar preču zīmi, par kuru ir iesniegts reģistrācijas pieteikums, pats par sevi nav pietiekams, lai pierādītu, ka pastāv pieteikuma iesniedzēja ļaunticība iepriekš minētās tiesību normas izpratnē.

Par trešo jautājumu

- 38 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstīm ir atļauts ieviest īpašu aizsardzību preču zīmēm, ko lieto ārvalstīs, kas ir balstīta uz faktu, ka pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam būtu bijis jāzina par preču zīmi, ko lieto ārvalstīs.
- 39 Savos apsvērumos *Malaysia Dairy*, Itālijas valdība un Komisija uzskata, ka dalībvalstu rīcības brīvības apmērs, ieviešot tos atteikuma vai spēkā neesamības pamatus, kuri kā fakultatīvi ir uzskaitīti Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punktā, ir ierobežots ar iespēju paturēt spēkā vai ieviest attiecīgajos valstu tiesiskajos regulējumos šos pašus atteikuma pamatus un tām nav atļauts pievienot papildu pamatus.
- 40 *Yakult* un Dānijas valdība turpretī apgalvo, ka, tā kā valsts tiesību normas, uz kurām attiecas Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts, vistiešākajā veidā neietekmē iekšējo tirgu, tad šo tiesību normu nevar uzskatīt par tādu, ar kuru veic pilnīgu saskaņošanu.
- 41 Ir jānorāda, ka, kaut arī Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punktā ietvertos pamatus Savienības likumdevējs ir uzskaitījis kā fakultatīvus, tomēr dalībvalstīm atstātais rīcības brīvības apmērs ir ierobežots ar iespēju paredzēt vai neparedzēt šādu pamatu, tā kā to specifiski ir ierobežojis likumdevējs savas valsts tiesībās (pēc analogijas attiecībā uz Direktīvas 89/104 5. panta 2. punktu skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Adidas-Salomon* un *Adidas Benelux*, 18.–20. punkts).
- 42 Direktīvā 2008/95 dalībvalstīm ir aizliegts ieviest citus atteikuma vai spēkā neesamības pamatus nekā tos, kuri jau ir paredzēti šajā direktīvā, kas ir apstiprināts tās preambulas 8. apsvērumā, saskaņā ar kuru pamatojumi noraidījumam vai spēkā neesamībai, kas attiecas uz pašu preču zīmi, piemēram, jebkādas atpazīstamības trūkums vai iemesli, kas attiecas uz konfliktiem starp preču zīmi un agrākām

tiesībām, ir izsmeļoši jāuzskaita, pat ja daži no šiem pamatojumiem ir uzskaitīti kā fakultatīvi izvēles varianti dalībvalstīm, kurām tādējādi vajadzētu spēt uzturēt spēkā vai ieviest šos pamatojumus savos tiesību aktos un citos normatīvos aktos.

- 43 Līdz ar to uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstīm nav atļauts ieviest īpašu aizsardzību preču zīmēm, ko lieto ārvalstīs, kas atšķiras no tās, kura ir ieviesta ar šo tiesību normu un balstīta uz faktu, ka pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam būtu bijis jāzina par preču zīmi, ko lieto ārvalstīs.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 44 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) **Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “ļautības” jēdziens šīs tiesību normas izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kuru Eiropas Savienībā ir jāinterpretē vienveidīgi;**
- 2) **Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai pierādītu preču zīmes pieteikuma iesniedzēja ļautību šīs tiesību normas izpratnē, ir jāņem vērā visi atbilstošie un reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī pastāvošie lietas fakti. Apstākļi, ka šī pieteikuma iesniedzējs brīdī, kad viņš iesniedz reģistrācijas pieteikumu, zina vai tam ir jāzina, ka trešā persona ārvalstīs izmanto kādu preču zīmi, kuru var sajaukt ar preču zīmi, par kuru ir iesniegts reģistrācijas pieteikums, pats par sevi nav pietiekams, lai pierādītu, ka pastāv pieteikuma iesniedzēja ļautība iepriekš minētās tiesību normas izpratnē;**
- 3) **Direktīvas 2008/95 4. panta 4. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to dalībvalstīm nav atļauts ieviest īpašu aizsardzību preču zīmēm, ko lieto ārvalstīs, kas atšķiras no tās, kura ir ieviesta ar šo tiesību normu un balstīta uz faktu, ka preču zīmes pieteikuma iesniedzējs zināja vai tam būtu bijis jāzina par preču zīmi, ko lieto ārvalstīs.**

[Paraksti]